

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **D. T.,** zastoupen Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje,** se sídlem ul. 30. dubna 24, Moravská Ostrava a Přívoz, proti rozhodnutí Policie České republiky, Okresního ředitelství Nový Jičín ze dne 5. 10. 2006, čj. ORNJ-503/DIBP-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2011, čj. 58 A 77/2010 - 10,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 1. 2011, čj. 58 A 77/2010 - 10, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Okresní ředitelství Nový Jičín rozhodnutím ze dne 5. 10. 2006, čj. ORNJ-503/DIBP-2006 (pokutový blok č. G0078008 série DG/1997) uložila žalobci v blokovém řízení pokutu ve výši 1000 Kč za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci.

II.

[2] Žalobce podal proti shora označenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud"), v níž uvedl, že se domnívá, že v daném případě nepřekročil povolenou rychlost. Žalobce vylíčil, že ačkoliv nesouhlasil s tvrzením policie, že spáchal dopravní přestupek, přítomný policista začal sepisovat blok na pokutu. Po žalobcově vysvětlování policista zavřel pokutové bloky, vrátil mu doklady a nechal jej

odjet. Žalobce nezaplatil žádnou finanční částku, nebyla mu předána žádná složenka a domnívá se, že ani nepodepisoval žádný doklad. Z uvedeného plyne, že nebyly splněny podmínky blokového řízení, neboť nesouhlasil se zaviněním, přestupek nebyl spolehlivě zjištěn a žalobce nebyl ochoten pokutu zaplatit. Jelikož žalobce nebyl informován o vypsání bloku, nemohl jej napadnout dříve, ale učinil tak až na základě zjištění z registru řidičů. Žalobce uzavřel, že ačkoliv požádal policejní orgán o zjednání nápravy, do dnešního dne se tak nestalo, a proto se rozhodl obrátit na soud.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 18. 1. 2011, čj. 58 A 77/2010 - 10, žalobu odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že žaloba proti uložení blokové pokuty není přípustná. Pokud účastník řízení nesouhlasí s uložením blokové pokuty, postupuje se podle § 67 a násl. zákona o přestupcích a věc se projedná a rozhodne ve správním řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí, které je možno napadnout odvoláním a následně i žalobou. Žalobce ovšem v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky nevyčerpal.

III.

[4] Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že se krajský soud měl předně zabývat tím, zda blokové řízení vůbec proběhlo a zda stěžovatel s uložením pokuty v blokovém řízení souhlasil či nikoliv. Krajský soud tak ale neučinil. Jelikož stěžovatel nedal souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, přičemž tento souhlas nelze dovodit ani z dotčeného pokutového bloku, mohlo by se podle stěžovatele jednat o nulitní rozhodnutí. Stěžovatel závěrem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, čj. 9 As 25/2010 - 44, řešící stejnou otázku.

[5] Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Zatímco výsledkem „nezkráceného“ řízení konaného podle § 67 a násl. zákona o přestupcích je formalizované rozhodnutí, které lze napadnout odvoláním, a následně navrhnout jeho přezkoumání správním soudem, jak ostatně uvedl i krajský soud v napadeném usnesení, jediným výstupem blokového – zkráceného - řízení je tzv. pokutový blok. Náležitosti vydaného pokutového bloku jsou vymezeny především v § 85 odst. 1, 3 a 4 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 - 81, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz,

vyslovil, že rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno až vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.

[10] I pokutový blok je svou povahou správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti kterému se ovšem podle § 84 odst. 2 zákona o přestupcích nelze odvolat a žaloba proti němu je se zřetelem k ustálené rozhodovací praxi správních soudů nepřípustná. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003 - 46, dospěl k závěru, že pokud soudní řád správní označuje za nepřípustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše musí být nepřípustná žaloba proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání. Nejvyšší správní soud uvedené závěry založil na tom, že zahájení i konání blokového řízení je fakticky v dispozici osoby obviněné z přestupku. Právě této osobě je totiž umožněno, aby za situace, kdy považuje přestupek za spolehlivě zjištěný a souhlasí s ukládanou sankcí, bylo o něm vedeno pouze zkrácené - blokové – řízení, a naopak, aby za situace, kdy nemá přestupek za prokázaný a nesouhlasí se zaplacením pokuty, využila svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno.

[11] V nyní posuzovaném případě se však jedná o situaci, kdy stěžovatel tvrdí, že blokové řízení nebylo ukončeno a pro jeho konání ani nebyly dány podmínky, neboť plně zpochybňoval skutečnost, že by se předmětného přestupku dopustil, k projednání svého jednání v blokovém řízení neposkytl nezbytný souhlas a žádný pokutový blok nepodepsal.

[12] Je nepochybné, že tato žalobní námitka je zásadní pro posouzení existence podmínek pro odmítnutí návrhu podle § 46 s. ř. s. Krajský soud se ovšem touto námitkou nezabýval a ani se s ní nijak nevypořádal. Naopak, vyšel z toho, že blokové řízení bylo řádně ukončeno vydáním pokutového bloku na základě souhlasu stěžovatele, který se tím sám zbavil možnosti vyčerpat řádné opravné prostředky, a proto jeho žalobu jako nepřípustnou odmítl.

[13] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2010, čj. 9 As 25/2010 - 44, řešícím stejnou otázku (obdobně viz i rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2011, čj. 9 As 75/2010 - 49), konstatoval, že takový postup krajského soudu nelze akceptovat, neboť zcela opomíjí tvrzení stěžovatele. Ve správním i soudním spise je sice založen díl B předmětného bloku, chybí na něm však podpis stěžovatele. Jak již bylo uvedeno výše, podpis pachatele přestupku je nedílnou náležitostí rozhodnutí v blokovém řízení. Řádné vydání rozhodnutí v blokovém řízení nelze dovodit ani z vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, vystaveného prap. L. T. ze dne 8. 10. 2010, čj. KRPT-88487-2/ČJ-2010-070406, podle kterého stěžovatel uznal spáchání přestupku a na místě zaplatil pokutu 1000 Kč, což bylo potvrzeno odtržením dílu B bloku, který byl stěžovateli předán jako doklad o zaplacení blokové pokuty. Tyto listiny samy o sobě, navíc bez jejich náležitého hodnocení krajským soudem, nemohou být

důkazy, na základě kterých by bylo možno uzavřít, že přestupek byl se souhlasem stěžovatele řádně projednán v blokovém řízení.

[14] Krajský soud tedy pro svůj závěr o nepřípustnosti návrhu stěžovatele dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nevyšel z dostatečných zjištění, pročež je jeho usnesení nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Se zřetelem ke shora uvedenému je proto třeba, aby se krajský soud vypořádal s otázkou, zda je proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek nepřípustná žaloba rovněž v případě, kdy je žalobcem zpochybňována samotná skutečnost, že se předmětného přestupku dopustil a poskytl souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení. Teprve po zodpovězení této otázky bude možné odvíjet další postup v projednávané věci, resp. posuzovat přípustnost žaloby či existenci ostatních podmínek řízení i z dalších zákonem požadovaných hledisek.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, proto usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[16] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť o kasační stížnosti samotné rozhodl bezodkladně po předložení věci a po vykonání nezbytných procesních úkonů v řízení.

[17] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu